

Arrest

nr. 271 288 van 13 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Bosnische nationaliteit en X, van onbepaalde nationaliteit, als wettelijke vertegenwoordigers van X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. In hoofde van verzoeker, die verklaart in België te zijn geboren in 2015 en van onbepaalde nationaliteit te zijn, werd een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend door zijn ouders op 1 september 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend door zijn ouders, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers ouders gehoord op 27 juli 2021.

1.3. Op 23 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)'. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je werd op (...) 2015 in Brasschaat, België, geboren. Je bent aldus minderjarig. Sinds 2018 verblijf je met je ouders, R.(...) M.(...) (O.V. (...)) en V.(...) V.(...) (O.V. (...)), in België. Je vader is Roma van origine, geboren in Antwerpen, en bezit de Bosnische nationaliteit. Zijn ouders verlieten Bosnië-Herzegovina voor zijn geboorte. In 1999 keerde hij met hen terug. In 2010 keerde hij samen met zijn moeder, F.(...) B.(...) (O.V. (...)), terug naar België voor een betere toekomst. Zij verzocht in 2010 en opnieuw in 2013 om internationale bescherming in België. Telkens werd een weigeringsbeslissing genomen door de asielinstanties. Je vader leerde in 2013 je moeder kennen. Je moeder is Roma van origine, geboren in Ancona, Italië. Haar ouders hebben de Servische nationaliteit en verlieten Servië omdat ze er een slecht leven hadden. Op vijfjarige leeftijd trok zij met haar moeder, L.(...) V.(...) (O.V. (...)), haar zus R.(...) en haar broers D.(...) en A.(...) naar België. Haar vader, Z.(...) H.(...) (O.V. (...)), vervoegde hen een weinig later. In 2000 verzochten de ouders van je moeder om internationale bescherming in België. Hun verzoek werd geweigerd door de asielinstanties. Op 29 januari 2013 verzocht je moeder voor het eerst in eigen naam om internationale bescherming. Zij haalde aan geen nationaliteit te bezitten en niet naar Servië te willen terugkeren omdat zij er niets of niemand kent en omdat er armoede heerst. Op 14 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat haar ouders Servische staatsburgers zijn, omdat uit niets bleek dat zij deze nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen, omdat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd en omdat zij, indien nodig, beroep zou kunnen doen op de Servische autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Zij verliet België samen met je vader en trok naar Duitsland. Zij verzochten er samen om internationale bescherming. Eind 2014 werd hierin door de Duitse asielinstanties een weigeringsbeslissing genomen. Begin 2015 kwamen zij opnieuw naar België. Op 19 maart 2015 diende je moeder haar tweede verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag verzocht je vader voor het eerst om internationale bescherming in België. Op 22 mei 2015 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld dat Duitsland bevoegd was voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. In 2016 en 2017 verbleven je ouders achtereenvolgens in Duitsland, Nederland en Frankrijk. Overal verzochten zij om internationale bescherming maar telkens werd er een weigeringsbeslissing genomen. In 2018 keerden zij terug naar België. Op 4 april 2018 diende je moeder haar derde en je vader zijn tweede verzoek om internationale bescherming in. Je moeder herhaalde dat zij geen Servische identiteitsdocumenten heeft, dat zij niemand kent in Servië, dat zij er nooit geweest is en dat zij in België is opgegroeid. Zij wil bovendien bij je vader en jou en je broer en zus in België blijven. Je vader haalde in het kader van zijn tweede verzoek aan dat hij vreest in Bosnië-Herzegovina gediscrimineerd te worden als Roma en dat hij in België wil blijven omdat jij en je broer en zus hier zijn geboren. Op 13 maart 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal het derde verzoek van je moeder niet ontvankelijk. Zij bracht immers geen nieuwe elementen aan. Dezelfde dag nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing in het kader van het tweede verzoek van je vader. De door hem aangehaalde discriminatie was onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets bleek dat hij als Roma in Bosnië-Herzegovina systematisch achtergesteld werd of er bij terugkeer zou worden. Daarnaast werd er nog op gewezen dat er in Bosnië-Herzegovina bij (veiligheids)problemen verschillende beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn. Met betrekking tot je vaders verklaringen dat hij in België geboren is, dat hij hier reeds jarenlang verbleven heeft, dat hij het recht wil krijgen om te werken in België, dat jij, je broer en je zus hier geboren zijn, dat hij jullie hier wil laten opgroeien en dat hij daarom niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst, werd benadrukt dat dit motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Hun beroepen tegen deze beslissingen werden op 14 augustus 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 1 september 2020 dienden je ouders een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je ouders verklaren dat jij en je broer en zus niet zijn ingeschreven bij de Bosnische of Servische autoriteiten en behalve over een geboorteakte over geen enkel identiteitsdocument beschikken. Je vader geeft aan dat hij geen Bosnische identiteitsdocumenten voor jullie wil aanvragen omdat jullie hier geboren zijn en school lopen en omdat Bosnië voor jullie een vreemd land is. Hij wijst er verder op dat hij niets heeft in Bosnië en dat er geen werk is waardoor hij niet

*in staat zal zijn jullie te onderhouden. Je moeder haalt aan dat Servië een vreemd land is voor haar en dat jij en je broer en zus er dan ook niets te zoeken hebben. Zij wijst ook op het gebrek aan werk in Servië. Je ouders willen dat jouw gezin de kans krijgt om een toekomst op te bouwen in België en een beter leven te leiden dan in jullie landen van herkomst.
Je bent in het bezit van je geboorteakte, uitgereikt te Brasschaat op (...) 2015.*

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden je vader, R.(...) M.(...), en je moeder, V.(...) V.(...), gehoord in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met je advocate. Er kan dus redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat jij de Bosnische en/of Servische nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen, mits jouw ouders hiertoe de nodige administratieve stappen zouden ondernemen. Je vader bezit immers de Bosnische nationaliteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat jij volgens artikel 5 van de Bosnische nationaliteitswet, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, door afstamming de Bosnische nationaliteit kan verkrijgen, indien tenminste één van je ouders een Bosnisch staatsburger is. In het eerste en derde verzoek van je moeder werd erop gewezen dat zij, aangezien haar beide ouders de Servische nationaliteit bezitten, zij deze ook kan verkrijgen, mits zij hiertoe de nodige administratieve stappen zou ondernemen. Aan de door je ouders beweerde vergeefse pogingen hiertoe, waar je vader andermaal naar verwees (CGVS, p. 4), werd reeds in het kader van het derde verzoek van je moeder geen enkel geloof gehecht.

Vervolgens blijkt uit de verklaringen van jouw ouders dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw vader en moeder aanhaalden bij hun respectievelijk tweede en derde verzoek, beide van 4 april 2018, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Jouw ouders gaven immers aan dat jij hier geboren bent, dat Servië en Bosnië vreemde landen zijn voor jou, dat er geen werk en geen toekomst is in deze landen en dat zij graag met jou en je broer en zus in België zouden blijven (CGVS, p. 3-5, 7-8).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het tweede verzoek van je vader reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in zijn verzoek ook voor jou geldt.

Je geboorteakte bevestigt je identiteit en afstamming van je vader en je moeder. Deze elementen staan niet ter discussie.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij wel degelijk heeft kunnen aantonen dat zijn situatie als minderjarige verschillend is ten aanzien van deze van zijn ouders.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto*

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers vader – hetwelk op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam werd ingediend als vergezellende minderjarige –, waarin hij aangeeft dat hij vreest in Bosnië-Herzegovina te worden gediscrimineerd als Roma en dat hij in België wil blijven omdat verzoeker en zijn zus hier zijn geboren, door de commissaris-generaal op 13 maart 2019 werd geoordeeld tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de door hem aangehaalde discriminatie onvoldoende zwaarwichtig was om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets bleek dat hij als Roma in Bosnië-Herzegovina systematisch achtergesteld werd of er bij terugkeer zou worden. Daarnaast werd er nog op gewezen dat er in Bosnië-Herzegovina bij (veiligheids)problemen verschillende beschermingsmogelijkheden voorhanden zijn. Met betrekking tot de verklaringen van zijn vader dat hij in België is geboren, dat hij hier reeds jarenlang heeft verbleven, dat hij het recht wil krijgen om te werken in België, dat verzoeker en zijn broer en zus in Europa zijn geboren en dat hij zijn kinderen hier wil laten opgroeien, werd benadrukt dat dit motieven zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Bij arrest nr. 224 942 van 14 augustus 2019 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen.

Verder dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder, waarin zijn moeder verklaarde dat zij geen Servische identiteitsdocumenten heeft, dat zij niemand kent in Servië, dat zij er nooit is geweest en dat zij in België is opgegroeid, op 13 maart 2019 de beslissing nam tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) omdat zij geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bij arrest nr. 224 941 van 14 augustus 2019 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen.

2.3.5. Verzoeker dient op 1 september 2020 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)*

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. Op 27 juli 2021 worden verzoekers ouders gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over*

voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden je vader, R.(...) M.(...), en je moeder, V.(...) V.(...), gehoord in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met je advocate. Er kan dus redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat verzoeker nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 27 juli 2021) verklaren verzoekers ouders dat hij en zijn broer en zus niet zijn ingeschreven bij de Bosnische of Servische autoriteiten en behalve een geboorteakte over geen enkel identiteitsdocument beschikken. Verzoekers vader geeft aan dat hij geen Bosnische identiteitsdocumenten voor zijn kinderen wil aanvragen omdat zij hier geboren zijn en school lopen en omdat Bosnië voor hen een vreemd land is. Hij wijst er verder op dat hij niets heeft in Bosnië en dat er geen werk is waardoor hij niet in staat zal zijn om zijn gezin te onderhouden. Verzoekers moeder haalt aan dat Servië een vreemd land is voor haar en dat verzoeker en zijn broer en zus er dan ook niets te zoeken hebben. Zij wijst ook op het gebrek aan werk in Servië. Verzoekers ouders willen dat hun gezin de kans krijgt om een toekomst op te bouwen in België en een beter leven te leiden dan in hun landen van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen: (i) uit niets blijkt dat hij de Bosnische en/of Servische nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen mits zijn ouders hiertoe de nodige administratieve stappen zouden ondernemen; (ii) uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat verzoeker volgens artikel 5 van de Bosnische nationaliteitswet, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, door afstamming de Bosnische nationaliteit kan verkrijgen, indien tenminste één van zijn ouders een Bosnisch staatsburger is; (iii) in het eerste en derde verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder werd erop gewezen dat zij, aangezien haar beide ouders de Servische nationaliteit bezitten, deze ook kan verkrijgen mits zij hiertoe de nodige administratieve stappen zou ondernemen. Aan de door verzoekers ouders beweerde vergeefse pogingen hiertoe, waar zijn vader andermaal naar verwees tijdens het persoonlijk onderhoud, werd reeds in het kader van het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder geen enkel geloof gehecht; (iv) uit de verklaringen van verzoekers ouders blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die door zijn ouders werden aangehaald in hun respectievelijk tweede en derde verzoek, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Verzoekers ouders gaven immers aan dat hij hier geboren is, dat Servië en Bosnië vreemde landen zijn voor verzoeker, dat er geen werk en geen toekomst is in deze landen en dat zij graag met verzoeker en zijn broer en zus in België zouden verblijven; (v) hieraan moet worden toegevoegd dat verzoeker bij het tweede verzoek om internationale bescherming van zijn vader reeds was ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in zijn verzoek voor verzoeker geldt; (vi) verzoekers geboortebewijs bevestigt zijn identiteit en afstamming van zijn vader en moeder, dewelke niet ter discussie staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.8. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift vooreerst dat hij van mening is dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal volgens hem niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijneis*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoeker evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar hij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoeker ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.9.1. Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat niet wordt betwist dat hij (actueel) noch de Bosnische, noch de Servische nationaliteit bezit en hekelt dat in de bestreden beslissing kennelijk de aangehaalde vrees ten aanzien van beide landen werd beoordeeld terwijl deze beoordeling dient te gebeuren ten aanzien van het land van nationaliteit. Verzoeker voert aan dat hij in België is geboren in 2015 en hier tevens verblijft. De Raad wijst er vooreerst op dat krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. *In casu* wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht opgemerkt dat de weigeringsbeslissing die in het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers vader, waarbij verzoeker op dat ogenblik reeds werd ingeschreven als persoon ten laste, ook geldt in hoofde van verzoeker. Hieruit vloeit tevens voort dat de beoordeling van een internationale beschermingsstatus van een begeleide minderjarige vreemdeling – zo deze geen eigen elementen aanbrengt die een apart verzoek rechtvaardigen – logischerwijze de beoordeling volgt van de internationale beschermingsstatus van zijn ouder(s) of de persoon die de voogdij uitoefent. *In casu* zal blijken dat verzoeker geen eigen elementen aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Bijgevolg is het aldus wel degelijk aannemelijk dat de commissaris-generaal in de concrete situatie van verzoeker naar het land van nationaliteit en/of het land van herkomst van zijn ouders – die wel degelijk een nationaliteit en/of land van herkomst bezitten – heeft gekeken bij zijn beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

2.3.9.2. In het verzoekschrift wordt vervolgens beargumenteerd dat het CGVS zelf oordeelt op welke (vermeende) wijze de minderjarige de nationaliteit van Servië en Bosnië-Herzegovina kan verkrijgen, terwijl volgens verzoeker nochtans geen van beide nationaliteiten werden verkregen. Verzoeker meent dat het CGVS eraan voorbijgaat dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de verzoeker om internationale bescherming. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal *in casu* zijn bevoegdheid overschrijdt. Hij vervolgt dat de Raad evenmin

rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft, dan wel dat hij staatloos is. Verzoeker onderstreept dat hij niet de nationaliteit van Servië en/of die van Bosnië-Herzegovina heeft, dat hij in België is geboren en heeft verbleven hetgeen volgens hem ook blijkt uit het geboortebewijs dat hij voorlegt.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker lijkt uit te gaan van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar hij voorhoudt dat er *in casu* een probleem inzake de bepaling van nationaliteit en een bevoegdheidsoverschrijding vanwege het CGVS voorligt. Vooreerst wijst de Raad er in dit kader op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade wordt gevoerd met betrekking tot het land waarvan de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit heeft, of indien de verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn/haar gewoonlijke verblijfplaats. Gezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn/haar land van herkomst. Ingeval een verzoeker om internationale bescherming meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij/zij van geen van de landen waarvan hij/zij de nationaliteit bezit, bescherming kan verkrijgen. Gelet op voorgaande overwegingen en rekening houdend met de samenwerkingsplicht die op een verzoeker om internationale bescherming rust, komt het de verzoeker toe om het mogelijk te maken aan de bevoegde asielinstanties om zijn/haar vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in te schatten. Hierbij is de eerste stap aldus het bepalen ten opzichte van welk land of welke landen van nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, deze nood aan internationale bescherming moet worden getoetst. *In casu* blijkt uit de verklaringen van de ouders van verzoeker dat zij tot nu toe geen stappen hebben ondernomen om Bosnische, dan wel Servische identiteitsdocumenten aan te vragen voor hun kinderen en zij ook aangeven dit niet te willen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4-5 en 7-8), waarbij zij hun kinderen aldus zonder valabele reden(en) onttrekken aan een eventuele beschermingsmogelijkheid vanwege de Bosnische of Servische autoriteiten en dit in weerwil van de op hen rustende samenwerkingsplicht. Vervolgens wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen nationaliteit bepaalt en dus zijn bevoegdheid niet overschrijdt, maar louter de wijze uiteenzet waarop deze nationaliteit(en) kan/kunnen worden verkregen: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat jij de Bosnische en/of Servische nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen, mits jouw ouders hiertoe de nodige administratieve stappen zouden ondernemen. Je vader bezit immers de Bosnische nationaliteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat jij volgens artikel 5 van de Bosnische nationaliteitswet, mits het ondernemen van de nodige administratieve stappen, door afstamming de Bosnische nationaliteit kan verkrijgen, indien tenminste één van je ouders een Bosnisch staatsburger is. In het eerste en derde verzoek van je moeder werd erop gewezen dat zij, aangezien haar beide ouders de Servische nationaliteit bezitten, zij deze ook kan verkrijgen, mits zij hiertoe de nodige administratieve stappen zou ondernemen. Aan de door je ouders beweerde vergeefse pogingen hiertoe, waar je vader andermaal naar verwees (CGVS, p. 4), werd reeds in het kader van het derde verzoek van je moeder geen enkel geloof gehecht.”*

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat zijn moeder er niet in geslaagd is om te bewijzen dat haar beide ouders de Servische nationaliteit hebben omdat zij momenteel geen contact meer heeft met haar ouders en benadrukt dat het verwerven van de Servische nationaliteit geen zekerheid is omdat het bevoegde ministerie een aanvraag tot staatsburgerschap van de Republiek Servië kan afwijzen als deze inschat dat er redenen zijn voor het belang van de Republiek Servië waarvoor een dergelijke aanvraag tot verwerving van burgerschap moet worden afgewezen. Verzoeker vervolgt dat gelet op de persoonlijke situatie van zijn moeder en de algemene situatie van Roma in Servië, deze mogelijkheid reëel is en dit des te meer geldt voor hem als minderjarige die in België geboren werd en nooit in Servië verbleef. De Raad wijst erop dat in het kader van het eerste en derde verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder reeds werd geoordeeld dat zij, aangezien haar beide ouders de Servische nationaliteit bezitten, deze ook kan verkrijgen, mits zij hiertoe de nodige administratieve stappen zou ondernemen. Aan de door verzoekers ouders beweerde vergeefse pogingen hiertoe, dewelke hij in het verzoekschrift herhaalt, werd reeds in het kader van het derde verzoek van verzoekers moeder geen enkel geloof gehecht. Het louter volharden in verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden en het uiten van blote en hypothetische beweringen over mogelijke weigeringen van het toekennen van staatsburgerschap, kunnen niet volstaan om deze ongeloofwaardigheid op te heffen.

Door in het verzoekschrift nog te beargumenteren dat de bestreden beslissing onvolledig is omdat er nergens in wordt aangehaald dat ook een minderjarige – nadat diens moeder de Servische nationaliteit verkreeg – de Servische nationaliteit zou kunnen verkrijgen, slaagt verzoeker er andermaal niet in te overtuigen. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekers moeder niet de nodige administratieve stappen heeft ondernomen om zelf de Servische nationaliteit te verkrijgen, alsook dat zijn ouders nalaten de nodige stappen te ondernemen om in hoofde van verzoeker een nationaliteit te laten vaststellen. In dit verband wijst de commissaris-generaal op artikel 5 van de Bosnische nationaliteitswet (administratief dossier, map 'Landeninformatie'), krachtens dewelke verzoeker op basis van de Bosnische nationaliteit van zijn vader, de Bosnische nationaliteit zou kunnen verkrijgen. Het komt, rekening houdend met de voormelde samenwerkingsplicht, echter niet toe aan het CGVS, doch wel aan verzoeker om aan te tonen dat hij geen nationaliteit kan verkrijgen dan wel dat er gegronde redenen voor handen zijn waarom hij deze niet wil verkrijgen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

2.3.9.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog op omstandige wijze motiveert aangaande de vluchtmotieven van zijn moeder en zijn vader, moet worden onderstreept dat het huidig beroep tegen de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) – welk beroep verzoeker instelde omdat hij van mening was dat er in zijn hoofde eigen feiten aanwezig zijn die een afzonderlijk verzoek van zijn ouders rechtvaardigt – niet kan worden aangewend om de beoordeling van de (volgende) verzoeken om internationale bescherming in hoofde van zijn ouders nogmaals te laten beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

2.3.9.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.9.5. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat, gelet op verzoekers jonge leeftijd en gebrek aan voldoende onderscheidingsvermogen, verzoekers ouders op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid om verzoekers vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Servo-Kroatisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET